

ת"פ 4749/01/18 - מדינת ישראל נגד T A S

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4749-01-18 מדינת ישראל נ' S
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

T A S

הנאשם

הכרעת דין

תמצית כתב אישום והמענה

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי המפורט בו, בעת הרלוונטית לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג ולהם שני ילדים. הנאשם והמתלוננת התגוררו בביתם ב----- (להלן: "**הבית**"). ביום 29.12.2017 בשעה 22:00 לערך, בביתם, לאחר ויכוח בין הנאשם למתלוננת, החל הנאשם לגדף את המתלוננת ותקף אותה שלא כדין בכך שדחף אותה וסילק אותה מביתם. בנסיבות אלו, חייגה המתלוננת למוקד המשטרה.

2. בעת המתנת המתלוננת לשוטרים, בנוכחות בתה בת ה-7, המשיך הנאשם לגדף את המתלוננת ואז, תקף את המתלוננת שלא כדין בכך שנטל את הסוללה החשמלית של אופניו והכה באמצעותה בראשה של המתלוננת. כתוצאה ממעשיו המתוארים לעיל, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות המטומה במצח ראשה.

3. במענהו לכתב האישום אישר הנאשם כי בעת הרלוונטית המתלוננת והוא היו בני זוג ולהם שני ילדים, והם התגוררו בביתם בכתובת המצוינת בכתב האישום. הנאשם הודה כי התפתח ויכוח בינו ובין המתלוננת והוא דחף אותה וסילק אותה מביתם. הנאשם כפר מחוסר ידיעה בכך שהמתלוננת התקשרה למוקד המשטרה. עוד כפר בכך שבעת המתנת המתלוננת לשוטרים, בנוכחות בתם בת ה-7, המשיך לגדף את המתלוננת ואז תקף אותה בכך שנטל את הסוללה החשמלית של אופניו והכה באמצעות הסוללה בראשה של המתלוננת. הנאשם אף כפר בכך שנגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות המטומה במצח.

עיקר הראיות - דיון והכרעה

עמוד 1

4. על פי עדות המתלוננת, השתלשלות האירוע הייתה כדלקמן: "ת: קודם כל היה ערב השנה החדשה. יומיים שלושה לערב השנה החדשה. וגם הייתה יום הולדת לחברה שלי. אמרתי לו שאני רוצה ללכת ליום הולדת. הוא אמר לי: את לא הולכת מהבית, ולא יוצאת בכלל. בגלל זה דיברנו הרבה והוא מדבר איתי, אני דיברתי איתו. אחר כך הוא מקלל אותי קללות מגעילים. אני לא רוצה להגיד איזה מילים. אחר כך בסוף הוא לקח את המטען של האופניים מרביץ לי פה (מצביע על מצח עליון בצד שמאל לכיוון האמצע)." (עמ' 17 ש' 1-6 לפרו').

5. כשנשאלה המתלוננת מה קרה לה בעקבות תקיפתה על ידי הנאשם באמצעות מטען האופניים השיבה שהייתה בידי המשטרה תמונה, וכשהוצגה לה התמונה 8/ת אישרה כי זו התמונה, וכי ניתן לראות בה את המכה שקיבלה בראשה - תוך שהצביעה על מצחה (עמ' 17 ש' 12 לפרו'). לדבריה, הנאשם הכה אותה פעם אחת בלבד, ומעולם לא הכה אותה בעבר (עמ' 17 ש' 19-20 וש' 27-28 לפרו'). כשעומתה עם דברי הנאשם לפיהם רק דחף אותה השיבה: "אם הוא רק דחף אותי איך קיבלתי את המכה במצח והיה לי סימן כזה?" (עמ' 17 ש' 17 לפרו').

6. בעת חקירתה הנגדית אישרה המתלוננת כי התווכחה עם הנאשם והם צעקו זה על זה, לטענתה הנאשם קילל אותה והיא לא השיבה בקללות. כשעומתה עם כך שבעימות לא טענה שהנאשם קילל אותה, שבה ומסרה "הוא הרביץ לי. יותר מזה אין לי מה להגיד. מה עוד אני יכול להגיד (העדה הצביעה שוב על המצח)" (עמ' 19 ש' 18-20 לפרו'). המתלוננת מסרה שהתקשרה למשטרה לאחר שהנאשם קילל אותה "קללות מגעיל" "וזרק אותה מהבית" עם ביתה. לדבריה "המשטרה לא באה בזמן. ואחר כך הוא מרביץ לי וברח" (עמ' 20 ש' 24-26 לפרו'). המתלוננת לא זכרה שהתקשרה פעמיים למשטרה (עמ' 21 ש' 21 לפרו'), אך לאחר שעומתה עם כך שהתקשרה פעם שנייה למשטרה (ת/2, שיחה ב'), אישרה שהתקשרה וביקשה אמבולנס: "נכון. אני הייתי לא מרגישה טוב. הרביצו לי פה (מצביעה על המצח) אני לא יכולתי מסתכלת" (ש' 23-24 עמ' 21 לפרו'). לדבריה לא הלכה לבית החולים כי נלקחה למשטרה.

7. לדבריי המתלוננת, לאחר שהוצאה מהבית על ידי הנאשם, ישבה על המדרגות בכניסה וחיכתה למשטרה, והנאשם והיא המשיכו להתווכח, כשנכנסה שוב הביתה, תקף אותה הנאשם בתוך הבית (ש' 1-14 עמ' 22 לפרו'). המתלוננת אישרה לשאלת הסנגורית שהיו עדים לאירוע, אך הבהירה לשאלת בית המשפט כי הם היו בחוץ ולא ראו את אשר ארע בתוך הבית. המתלוננת שבה ומסרה שהיו במקום קרובי משפחה של הנאשם וביניהם אדם בשם מהרי שאינה יודעת היכן הוא מתגורר. עוד אישרה כי יכולה הייתה להצביע על אנשים שנכחו במקום לו הייתה נלקחת לשטח על ידי המשטרה (עמ' 22 ש' 19-32 לפרו'). בעת עדותה הבהירה המתלוננת כי אף אחד לא ראה את הנאשם תוקף אותה (למעט ביתה בת ה-7), ומסרה כי אמנם היו אנשים רבים מחוץ לבית אך הם לא ראו את התקיפה, ורק ראו ושמעו את צעקותיה בעת התקיפה (עמ' 23 ש' 7-15, עמ' 24 ש' 11-21 לפרו').

8. במהלך חקירתה הנגדית עומתה המתלוננת עם הגרסה שנטען שמסרה בעימות שנערך בינה לבין הנאשם (ת/12), ונטען כי זו סותרת בחלקה את עדותה. הצדדים חלוקים באשר לנאמר בעימות, ובסוף המשפט התקבלו לתיק תמלילים מאת הצדדים (מטעם ההגנה במועד הסיכומים (נ/3), ומטעם המאשימה ביום 21.7.2020 ויסומן עתה (ת/16)). לאור המחלוקת בין הצדדים, צפיתי והאזנתי לדיסק עימות ת/12 עצמו וביססתי ממצאיי על אשר

שמעתי וראיתי, ולא על התמלילים. חשוב לציין כי מהאזנה וצפייה בעימות התרשמותי היא שהמתלוננת ניסתה במהלך העימות לצמצם את עוצמת האירוע וחששה שהנאשם יעצר. יחד עם זאת, ובאופן ברור, מבחינת הגרסה הכוללת (וגם אם באופן מצמצם - תוך התייחסות לתקיפה "כנורמאלי" ו"לא קשה"), המתלוננת אישרה את אותה גרסה שמסרה בבית המשפט בדבר התקיפה על ידי הנאשם עת דחף אותה תחילה, ולאחר מכן הכה בראשה במטען האופניים וגרם לה לחבלה.

9. בעת חקירתה הנגדית שללה המתלוננת את טענת הסנגורית לפיה מסרה בעימות שהנאשם לא הרביץ לה, וכן שללה שאמרה שהחזירה לנאשם מכה (עמ' 25 ש' 13-2 לפרו'). דבריה אלה עולים בקנה אחד עם הדברים הנשמעים בדיסק העימות (ת/12). מצפייה והאזנה לעימות עולה כי בניגוד לתמליל ההגנה (נ/3) בו נכתב כי המתלוננת אמרה "שלא הרביץ לי", נשמעת המתלוננת אומרת "...קשה לא הרביץ לי" (עמ' 2 ש' 3 לתמליל ההגנה) תוך שאישרה באופן ברור כי הנאשם הכה בראשה באמצעות כבל של מטען של בטריית האופניים החשמליים. הדברים אף תואמים את תשובתה הקודמת בעימות, שם אישרה כי הוכתה אך ניסתה לצמצם את משמעותה ועוצמתה: "כן אבל נורמאלי". בעת עדותה מסרה המתלוננת שפנתה למשטרה וביקשה שישחררו את הנאשם ממעצר כי רצתה שיסייע לה לגדל את בתם המשותפת, אך הבהירה כי לא אמרה למשטרה ששיקרה בתלונתה (עמ' 24 ש' 7-1 לפרו'). עוד לדבריה, פחדה מהנאשם כשתקף אותה, אך כיום אינה חוששת מפניו (עמ' 24 ש' 4-3 לפרו').

10. עדותה של המתלוננת הייתה מהימנה עליי, וניכר היה כי אינה מנסה להגזים ולהפריז בתיאור האירוע. עדותה אף נתמכת בתמונות החבלות ת/8 ונ/2, כשיש להבהיר כי חרף טענת הסנגורית על בסיס נ/1 שהיא תמונה לא בצבע, לפיה החבלה הנחזית בת/8 איננה זהה לחבלה הנחזית בנ/2, מבחינת תמונת הצבע של נ/2 אשר הוגשה על ידי המאשימה לאחר הסיכומים, מסקנתי היא כי בתמונות ת/8 ונ/2 נחזית אותה החבלה בדיוק. בנוסף, גם על פי דוח הפעולה של רס"ר ד"ב (ת/15) שהוגש בהסכמה, רס"ר ד"ב אשר הגיע למקום האירוע, הבחין בסימן אלימות ונפיחות על מצחה של המתלוננת. בנסיבות אלה, אין בעובדה שהחבלה לא נחזתה על ידי השוטר כהן אשר ערך את ת/4 יומיים לאחר האירוע, או בכך שהמתלוננת לא פנתה לקבל טיפול רפואי, כדי להטיל ספק בדבר קיומה של החבלה במועד האירוע, או בכך שזו נגרמה בעקבות תקיפתה על ידי הנאשם. עוד יש לציין כי לא נטען וממילא לא בוסס שהחבלה נגרמה למתלוננת לפני האירוע המתואר בכתב האישום, והנאשם אף שלל קיומה של החבלה על מצחה של המתלוננת קודם לכן (עמ' 34 ש' 29-28 לפרו').

11. נתתי דעתי לטענה בדבר סתירה בגרסת המתלוננת (ת/12 לעומת עדותה בבית המשפט) באשר למיקום בו תקף אותה הנאשם באמצעות מטען האופניים, מחוץ לבית או בתוכו, אך אינני מוצאת כי המדובר בסתירה ממשית, ובוודאי לא כזו שיש בה להטיל ספק באמיתות גרסתה של המתלוננת. אותו פער נטען אפשרי בגרסה אף הובהר היטב בעת עדותה של המתלוננת בבית המשפט. בעדותה בבית המשפט הבהירה המתלוננת באופן משכנע, כי הנאשם תקף אותה במטען האופניים בתוך הדירה, לאחר ששבה פנימה, ללא נוכחות עדים למעט ביתה בת ה-7 (ראו בקשר להעדרם של עדים גם ת/4 ו-ת/5). בקשר לסתירה הנטענת לעיל יש לזכור גם את קשיי השפה של המתלוננת ותשובותיה החלקיות בעברית, וכן כי גביית תלונתה במשטרה (בהבחנה מהעימות) נערכה ללא מתורגמן, כששאלות החוקר בעימות התבססו על דבריה בהודעה.

12. נתתי דעתי גם לטענות הסנגורית ביחס לכך שתלונת המתלוננת נגבתה ללא מתורגמן, ולכך שאף לא נגבתה עדות משלימה ממנה בסיוע מתורגמן. הגם שנכון היה להיעזר במתורגמן על מנת להבין את גרסתה המדויקת של המתלוננת, לא ניתן להתעלם מהמפורט **ב/ת 9** בדבר התרשמות רס"ר כחלון לפיה המתלוננת דיברה עברית במידה סבירה, הוא נתקל בקושי לזמן מתורגמן וביקש לטפל באירוע כמה שיותר מהר. ראו גם דבריו בעמ' 8 ש' 6-10 לפרו', בדבר חשדו כי המדובר באירוע אלימות במשפחה בסיכון גבוה, ועמ' 10 ש' 15-19 לפרו', וכן דבריו לפיהם הקצין התורן פקד משולם אישר גביית התלונה ללא מתורגמן (עמ' 11 ש' 15 לפרו'). כך או כך, ומבלי להתעלם מכך שהערכת המסוכנות אשר נערכה יום לאחר האירוע, ביום 30.12.2017 על ידי פקד משולם מלמדת על מסוכנות נמוכה (**ת/11**), לא מצאתי לקבל טענה לפיה העדרו של מתורגמן בעת גביית התלונה (ו/או העדר תיעוד חזותי של גביית התלונה בנסיבות), כמו גם העדרה של חקירה משלימה למתלוננת בסיוע מתורגמן פגע בהגנת הנאשם, וודאי לא באופן ממשי. יש לתת את הדעת לכך שכאמור נערך עימות בין המתלוננת לנאשם בנוכחות מתורגמן (**ת/12**), וכן כי בסופו של יום עדותה של המתלוננת בבית המשפט היא אשר נשקלת על ידי ולא דבריה בתלונה, ובבית המשפט העידה המתלוננת בסיוע מתורגמן.

13. שקלתי את טענת הסנגורית בקשר להיעדר פירוט בדברי המתלוננת באשר להשתלשלות האירוע בחקירתה הראשית, אך לא מצאתי כי יש בכך כדי לפגוע במהימנות גרסתה אשר אף הורחבה והובהרה בהמשך העדות. בהקשר זה יש אף לציין כי שתי השיחות שערכה המתלוננת בזמן אמת למוקד המשטרה תומכות בגרסתה לפיה המדובר באירוע בן שני חלקים. כך, מהאזנה לשיחות שביצעה המתלוננת למוקד המשטרה עולה כי בשיחה הראשונה טענה שהנאשם "**זרק אותה**" **"עשה לה בלגאן בבית..."**, תוך שהיא מבהירה כי לא הרביץ לה, בעוד שבשיחה השנייה בוכה המתלוננת, מבקשת אמבולנס ומוסרת שהנאשם הרביץ לה (**ת/2**, **ת/2א**). האמור תואם כאמור את עדותה. בנוסף, שקלתי את טענת ההגנה לפיה בעימות לא טענה המתלוננת כי הנאשם קילל אותה למרות שטענה זאת בבית המשפט. גם אם אלה הם פני הדברים, אין לכך נפקות ממשית, ובמאמר מוסגר יוער כי לפי **נ/3**, בתמליל העימות שהגישה ההגנה המתלוננת אישרה באוזני השוטר כי בעת האירוע העירה לנאשם שלא ידבר אליה "**לא יפה**".

14. אל מול הראיות המפורטות לעיל, הכוללות את גרסת המתלוננת הנתמכת בתמונות החבלה (**ת/8 ונ/1**), **ב/ת 15**, ושיחות למוקד המשטרה (**ת/2**, **ת/2א**) עומדת גרסת הנאשם. בהודעתו מיום 30.12.2017, יום לאחר האירוע, טען הנאשם כי רק דחף את המתלוננת שביקשה לצאת בלעדיו לפגוש את חבריו בערב החג כשהוא עצמו לא הוזמן לאחר שביקש שלא תלך. לדבריו **"אמרתי לה אל תלכי...אמרתי לה איפה שאת רוצה תלכי ולא הרבצתי לה הלכה בחוץ רק דחפתי אותו (טעות במקור - ד.א.) ככה היו אנשים בחוץ בדיוק מבחוץ היא התקשרה למשטרה אם זה משטרה אני יחכה להם שיבואו"** (ש' 41-35 **לת/13**). הנאשם הכחיש כי זרק כל חפץ על המתלוננת או שהכה בה באמצעות מטען האופניים. כשנשאל ממה נגרם סימן החבלה של המתלוננת השיב שאינו יודע (ש' 68 **לת/13**). גם בעימות **ת/12** טען הנאשם כי לא הכה את המתלוננת, כשנשאל מדוע אם כך טוענת מתלוננת כי הכה אותה וטענה כך גם באזני המשטרה במוקד לא הייתה לו תשובה.

15. בעת עדותו בבית המשפט, חזר הנאשם על גרסתו לפיה ביקש מהמתלוננת שלא להיפגש עם חבריו, וטען כי לאחר שדחף אותה יצא מהבית ולא חזר, והתייצב בתחנת המשטרה כשנקרא להגיע, אז נעצר (עמ' 27 ש' 28-33 ועמ' 28 ש' 5-7 לפרו'). לדבריו, רצה שהמתלוננת תישאר בבית לשמור על הילדים, התפתח ביניהם ויכוח, שניהם התרגזו וקיללו זה את זה ואף דחפו האחד את השנייה, והמתלוננת איימה כי תתקשר למשטרה. לאחר מכן לא רצה

לראותה, התרגז ועזב את המקום (עמ' 28 ש' 1-4, עמ' 31 ש' 1-7, עמ' 30 ש' 29, ועמ' 32 ש' 21-23 ש' 24-32 לפרו'). לדברי הנאשם, איש לא ראה את הוויכוח ביניהם, בני משפחתו וביניהם מהרי, שאין לו את פרטיו, הגיעו לאחר מכן (עמ' 29 ש' 4-8 לפרו'). עוד הוסיף כי לא ברח ולא ידע שהמתלוננת התקשרה למשטרה (עמ' 32 ש' 27-32, עמ' 33 ש' 2-5 לפרו'). הנאשם הכחיש שהוציא את המתלוננת מהבית (הגם שלפי המענה "**סילק אותה מהבית**") ומסר שלא מנע ממנה להיכנס. לדבריו, אלמלא היה נותן למתלוננת להיכנס לבית לא היה צריך לצאת הוא מהבית (עמ' 33 ש' 7-18 לפרו').

16. גרסת הנאשם סתמית, אינה נתמכת בכל ראייה ואינה מתמודדת עם הראיות שנאספו, ולאחר בחינתה מסקנתי היא כי היא איננה מעוררת אמון ואף נגועה בסתירות. כך, הנאשם לא ידע להסביר את פשר המצאות החבלה על מצחה של המתלוננת, ותשובתו לפיה לו היה מכה את המתלוננת באמצעות מטען האופניים לא הייתה נגרמת נפחות כי אם פצע (עמ' 32 ש' 13 לפרו') נטענה באופן מתחכם, סתמי ומתחמק. כך גם הטענה לפיה יתכן והנפחות נגרמה ממכה שקיבלה בעקבות הדחיפה (עמ' 32 ש' 5-16 לפרו'), ויש לציין כי הנאשם לא טען בשום שלב לאורך חקירתו שהמתלוננת נחבלה כאשר דחף אותה. בעת החקירה החוזרת אף טען הנאשם באופן תמוה שגם בתמונות אשר הוצגו לו לא הבחין בחבלה למתלוננת (עמ' 34 ש' 31 לפרו'), זאת למרות שבמהלך החקירה הנגדית אישר כי הבחין בחבלה בתמונות **8/ת** (עמ' 32 ש' 10-13 לפרו'). גם עזיבת המקום על ידי הנאשם, למרות שטען שהמתלוננת אמרה לו שבכוונתה להתקשר למשטרה, מקשה לקבל גרסתו. הנאשם אף לא הסביר מדוע הכחיש בחקירתו **13/ת** כי קילל את המתלוננת, כשבעת עדותו טען לקללות הדדיות.

17. בנוסף, בעת עדותו כשל הנאשם מלהסביר מדוע לא ציין באזני המשטרה בעת חקירתו או בעימות כי המתלוננת דחפה אותו ככל שאכן כך אירע, ומדוע נזכר לספר זאת רק בבית המשפט (ואף לא טען זאת בעת המענה לכתב האישום). תשובתו לפיה לא סיפר זאת בחקירה משלא נשאל על כך, אלא רק האם הרביץ למתלוננת (עמ' 29 ש' 26-29 ועמ' 30 ש' 11-12 לפרו') אינה מספקת. כשעומת הנאשם עם כך שבהודעתו **13/ת** ש' 42 נשאל מפורשות "**מה קרה חוץ מזה**" ולא טען שהמתלוננת דחפה אותו השיב "**הייתי מתעצבן ולא יכול לדבר**" ומסר כי רצה שסיימו כבר (עמ' 30 ש' 1-5 לפרו'). צפיתי בעימות **12/ת** שם מציינת המתלוננת כי "**החזירה**" לנאשם - אך מתוך הדברים שנאמרו ואופן שאלת השאלה והתשובה לה נראה כי כוונתה היא "**שהחזירה לו**" באופן מילולי ולא בדחיפה, מה שאף עולה בקנה אחד עם עדותה בבית המשפט לפיה צעקה על הנאשם בחזרה, אך לא החזירה לו מכה (עמ' 19 ש' 4-5, עמ' 25 ש' 8-12 לפרו'). לציין כי בעימות, רק לאחר שציינה המתלוננת כי "**החזירה**" לנאשם, פירטה כי דחף אותה ומסרה כי דחף אותה "**נורמאלי**". אבהיר עוד כי גם אם הייתי נכונה לקבל את הפרשנות לפיה אישרה המתלוננת בעימות כי דחפה את הנאשם בחזרה בחלק הראשון של האירוע, לא היה בכך כדי לשנות מהמסקנה הסופית באשר להתרשמותי מעדות המתלוננת ועדות הנאשם, בראי כלל הראיות אשר פורטו.

18. נוכח כלל המפורט לעיל, על סמך התרשמותי ממהימנות גרסת המתלוננת, אשר אף נתמכה בראיות חיצוניות, ולאחר שאף בחנתי את עדות הנאשם כמפורט לעיל בה לא מצאתי ליתן אמון, מצאתי לאמץ את גרסת המתלוננת אשר לנסיבות האירוע לפיה לאחר שדחף אותה הנאשם והיא ישבה על המדרגות מחוץ לבית, נכנסה חזרה הביתה, אז תקף אותה הנאשם בכך שהכה בה באמצעות מטען האופניים, ובכך גרם לה לחבלה של ממש המתוארת בכתב האישום.

19. טרם הכרעה, בחנתי את טענות ההגנה לקיומם של מחדלי חקירה ונפקותם. אשר לגביית תלונתה של המתלוננת ללא מתורגמן, כמפורט לעיל, לא מצאתי כי המדובר בפגם ממשי, וודאי לא כזה היורד לשורש העניין. בחנתי גם את הטענה לפיה לא הובהרה לנאשם זכות ההיוועצות טרם העימות, אך מצאתי לדחותה. מצפייה **בת/12** עולה כי זכויותיו של הנאשם הוסברו לו במלואן, גם אם לא השיב ולא ביקש להיוועץ בעורך דין (במאמר מוסגר יצוין כי ממילא, הנאשם לא הודה בביצוע העבירה בעת העימות). שקלתי גם את הטענה לקיומו של מחדל חקירה משלא נחקרו עדים לאירוע, אך לאור הבהרת המתלוננת לפיה למעט ביתה בת ה- 7 לא היו עדים לתקיפה הנטענת בכתב האישום, לאור דברי הנאשם לפיהם לא היו עדים לוויכוח ביניהם, ובראי העובדה שהמתלוננת והנאשם לא ידעו למסור פרטים מזהים של אלה אשר שהו מחוץ לדירה בזמן האירוע לדברי המתלוננת, דין הטענה להידחות (גם אם יכולה הייתה המתלוננת לזהות את אותם בני משפחה של הנאשם לו הייתה רואה אותם במקום). במאמר מוסגר יש לשאול, מאחר ואלה הם בני משפחת הנאשם, מדוע לא פעל הנאשם לזימונם כעדי הגנה.

20. אשר לטענה לפיה לא נשאל הנאשם האם יש לו אופניים חשמליים, אינני מוצאת כי המדובר במחדל חקירה היורד לשורש העניין, מקום בו הנאשם לא ציין בשום שלב (בחקירתו, בעימות או בבית המשפט) כי אין לו אופניים חשמליים ו/או כי לא היה ברשותו כבל ומטען לאופניים חשמליים, כאשר נטען בפניו שתקף את המתלוננת באמצעות כבל של מטען כאמור. בהקשר זה יש אף לציין כי לא מצאתי כי נפל פגם בכך שלא נשאל אודות בעלותו באופניים בעת חקירתו הנגדית.

21. אשר להיעדרו של החפץ (כבל ומטען) שנטען שבאמצעותו תקף הנאשם את המתלוננת, כשאין אף אינדיקציה בתיק החקירה לכך שחיפשו אחריו, הגם שהמדובר במחדל חקירתי, בראי הראיות המפורטות לעיל, אינני מוצאת כי המדובר במחדל אשר פגע בהגנת הנאשם באופן המקים ספק באשמתו, או מצדיק ביטולו של כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק. כידוע, קיומם של מחדלי חקירה, ואפילו חמורים, אינו מוביל בהכרח לזיכוי הנאשם (או לביטול כתב האישום). בקשר למחדלי חקירה על בית המשפט לבחון האם קיים חשש כי קופחה הגנת הנאשם. זיכוי בשל מחדלי חקירה או ביטול כתב האישום, שמור למקרים בהם לא ניתן כמעט בשום דרך להצדיק את אופן התנהלות הרשויות. המאשימה איננה חייבת להגיש את הראיה המקסימלית, כי אם את הראיה המספקת כשעל מנת להכריע בנפקות מחדל החקירה ובשאלה האם קופחה הגנת הנאשם יש לבחון את מכלול הראיות. ראו: ע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** (20.8.2013) וכן ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (24.9.2011), ע"פ 8187/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 38 (9.8.2013) וע"פ 8965/18 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (3.11.2019) (פסקאות 34-35). במקרה דנן, בראי הראיות אשר הוצגו, גם לאחר בחינת כל טענות ההגנה כמכלול, אינני מוצאת כי במקרה זה מתקיימים מחדלי חקירה אשר יורדים לשורש העניין, שיש בהם כדי להביא לזיכוי הנאשם או לביטול כתב האישום כנגדו.

22. נוכח כלל המפורט לעיל, ומשמסקנתי היא כי הוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם תקף את המתלוננת, וגרם לה חבלה ממשית בדמות המטומה במצח, ומשאין חולק שהיא הייתה בת זוגו על פי ההגדרה בחוק במועד הרלבנטי לכתב האישום, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' חשוון תשפ"א, 21 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים